

HARLAN KOBEN

NEVIN

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

Harlan Coben
THE INNOCENT

Copyright © 2005 by Harlan Coben

All rights reserved.

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

U znak sećanja na
Stivena Z. Milera

Onima među nama koji smo imali sreću
da mu budemo prijatelji –
Trudimo se da budemo zahvalni zbog vremena
koje smo proveli s njim,
Ali nam je ipak vraški teško.

I Stivijevoj porodici, naročito Džesi, Maji T. i Niku –
Kada budemo dovoljno jaki, pričaćemo o vašem ocu
Jer je on najbolji čovek koga smo poznavali.

PROLOG

NISI UOPŠTE NAMERAVAO da ga ubiješ. Ime ti je Met Hanter. Imaš dvadeset godina. Odrastao si u okruženju više srednje klase na severu Nju Džerzija, nedaleko od Menhetna. Živiš u siromašnijem delu varoši, ali to je prilično bogata varoš. Roditelji ti rade naporno i vole te bezuslovno. Ti si srednje dete. Imaš starijeg brata koga obožavaš i mlađu sestru koju podnosiš.

Kao i svaki drugi klinac u tvojoj varoši, rasteš brinući o budućnosti, o tome na koji ćeš koledž biti primljen. Učiš marljivo i dobijaš dobre, mada ne i izvanredne ocene. Prosek ti je 5 minus. Nisi u prvih deset posto, ipak, blizu si. Baviš se pristojnim vannastavnim aktivnostima, u koje spada i vođenje školske blagajne. Nosilac si školskog monograma kako u fudbalskom tako i u košarkaškom timu – dovoljno dobar da igraš u trećoj ligi, ali ne i za stipendiju. Voliš da pametuješ a i prirodni si šarmer. Što se popularnosti tiče, lebdiš odmah ispod vrhunskog ešalona. Pošto si polagao ispite iz nekoliko predmeta, visok prosek iznenađuje tvog savetnika.

Pucaš na Ligu bršljana,* ali oni su taman nešto iznad tvog dometa. Harvard i Jejl te smesta odbijaju. Pen i Kolumbija te

* Engl.: Ivy League, naziv za najstarije i najuglednije koledže u SAD, nastao zbog njihovih fasada obraslih bršljanom. (Prim. prev.)

stavljaju na listu čekanja. Završavaš na Bouduinu, malom elitnom koledžu u Bransviku u Mejnu. Uživaš tamo. Grupe su male. Sklapaš prijateljstva. Nemaš stalnu devojkicu, ali verovatno i ne želiš da je imaš. Na drugoj godini igraš za fakultetski fudbalski tim fakulteta, kao odbrambeni igrač. Od početka igraš za košarkaški tim fakulteta, a kako je plejmejker diplomirao, imaš ozbiljne šanse da dobiješ njegove dragocene minute.

Upravo tada, vraćajući se u kampus između prvog i drugog semestra prve godine, ubijaš nekoga.

Provodiš divno haotičan raspust sa porodicom, ali te prizivaju košarkaški treninzi. Poljubiš se sa majkom i ocem, pa se voziš ka fakultetu s Dafom, najboljim drugom i cimerom. Daf je iz Vestčestera u državi Njujork. On je zdepast i debelih nogu. Desni je linijski igrač u fudbalskom timu, a u košarkaškom greje klupu. Najveći je pijanac u kampusu – Daf nikad ne gubi takmičenja u lokanju.

Ti voziš.

Daf hoće da usput svratite na Univerzitet Mas u Amherstu u Masačusetsu. Neki njegov ortak iz gimnazije je tamo član jednog mahnitog bratstva, koje priređuje ogromnu zabavu.

Nisi oduševljen, ali nisi ni od onih što izbegavaju žurke. Lagodnije se osećaš na manjim okupljanjima, na kojima uglavnom sve poznaješ. Bouduin ima 1.600 studenata. Mas maltene 40.000. Početak januara je i ledeno hladno. Po zemlji se nataložio sneg. Izlazi ti para na usta dok prilaziš kući bratstva.

Ti i Daf bacate jakne na gomilu. O tome ćeš tokom godina mnogo razmišljati, o tom ležernom odbacivanju jakni. Da ste ih zadržali na sebi, da ste ih ostavili u kolima, da ste ih spustili bilo gde drugde...

Samo, ništa od toga niste uradili.

Žurka nije loša. Zaista je ludo, ali tebi se čini da je to ludilo namešteno. Dafov drugar hoće da obojica prenoćite kod njege u sobi. Slažeš se. Popiješ poprilično – ovo je ipak zabava na koledžu – mada ni izbliza onoliko koliko Daf. Žurka jenjava.

U nekom trenutku obojica odlazite po kapute. Daf drži u ruci pivo. Uzme jaknu i prebaci je preko ramena.

Tada se nešto piva prospe.

Ne mnogo. Samo gutljaj. Ali dovoljno.

Pivo poprska crvenu vetrovku. To je jedna od stvari kojih se sećaš. Napolju je ledeno, ispod nule, a opet neko ide samo u vetrovci. Druga stvar koju nikako nećeš izbaciti iz glave jeste da je vetrovka vodootporna. Proliveno pivo, i to onako malo koliko ga je bilo, neće oštetiti jaknu. Neće ostati ni fleka. Lako može da se ispere.

Ali neko drekne: „Hej!“

On, vlasnik crvene vetrovke, velik je tip, ali ne i ogroman. Daf slegne ramenima. Ne izvinjava se. Tip, gospodin Crvena Vetrovka, hvata Dafa za lice. To mu je greška. Znaš da je Daf veliki tabadžija kratkog fitilja. Svaka škola ima svog Dafa – momka kojeg jednostavno ne možeš da zamisliš da izgubi.

Nevolja je, naravno, baš u tome. Svaka škola ima svog Dafa. I desi se nekad da tvoj Daf naleti na njihovog Dafa.

Probaš da to odmah prekineš, da okreneš na šalu, ali to su dva tupoglavca ozbiljno marinirana pivom, sve crvenija u licu i stegnutih pesnica. Rukavica je bačena. Ne sećaš se ko ju je bacio. Svi izlazite u ledenu noć i shvataš da ste se uvalili u žešću bedu.

Veliki tip sa crvenom vetrovkom ima uz sebe drugove.

Osmoricu ili devetoricu njih. Ti i Daf ste sami. Tražiš Dafovog druga iz gimnazije – Mark ili Majk, tako nešto – ali ga nigde ne vidiš.

Tuča počinje brzo.

Daf spušta glavu kao bik i napada Crvenu Vetrovku. Crvena Vetrovka se izmiče i steže Dafu kragnu. Udar ga u nos. I dalje držeći Dafa za kragnu, udara ga još jednom. Pa opet. Pa opet.

Daf drži spuštenu glavu. Zamahuje raspomamljeno, ali bezuspešno. Negde oko sedmog ili osmog udarca Daf prestaje

da zamahuje. Drugovi Crvene Vetrovke kliču. Dafu se ruke oklembese uz bokove.

Hoćeš da prekineš tuču, ali nisi siguran kako. Crvena Vetrovka metodično radi, ne žureći s udarcima, sa velikim zamasima. Njegovi ortaci mu sad skandiraju. Posle svakog udarca izvikuju *uuh* i *aah*.

Prestravljen si.

Tvog druga biju, ali ti više brineš za sebe. Zbog toga te je sramota. Hoćeš da učiniš nešto, ali se plašiš, ozbiljno se plašiš. Ne možeš ni da mrdneš. Noge su ti kao od gume. Ruke ti se tresu. Zbog svega toga mrziš sebe.

Crvena Vetrovka udara Dafa još jednom, pravo u lice. Pušta mu kragnu. Daf pada na zemlju kao vreća prljavog veša. Crvena Vetrovka šutira Dafa u rebra.

Nisi nikakav drug. Suviše si se uzentao da bi mu pomogao. Nikada nećeš zaboraviti to osećanje. Kukavičluk. Gori je od batina, misliš. Čutanje. Taj grozni osećaj srama.

Još jedan šut. Daf promumla i skljoka se na leđa. Lice mu je išarano grimizno crvenim. Kasnije ćeš saznati da su mu povrede bile lakše. Daf će imati oba modra oka i brojne podlive. To će biti otprilike sve. Mada trenutno izgleda loše. Znaš da on nikada ne bi stajao po strani i pustio da tebe ovako lemaju.

Ne možeš više to da podneseš.

Iskačeš iz gomile.

Sve glave se okreću ka tebi. Jedan tren niko se ne pomera. Niko ništa ne govori. Crvena Vetrovka teško diše. Vidiš mu dah na hladnoći. Drhtiš. Trudiš se da zvučiš racionalno. Hej, kažeš, dovoljno je dobio. Raširiš ruke. Pokušavaš da osmehom šarmiraš. Izgubio je bitku, kažeš. Gotovo je. Pobedio si, kažeš Crvenoj Vetrovci.

Neko te zaskoči s leđa. Ruke te obuhvate i stegnu u medveđi zagrljaj.

U klopci si.

Crvena Vetrovka sad prilazi tebi. Srce ti udara u grudi kao ptica o pretesni kavez. Izmičeš glavu. Potiljkom udaraš u nečiji nos. Crvena Vetrovka se primiče. Ti se sagneš i izbegneš ga. Još se neko izdvaja iz gomile. Ima plavu kosu, lice mu je crveno. Računaš da je i on ortak Crvene Vetrovke.

Ime mu je Stiven Makgrat.

On te uhvati. Izviješ se kao riba na udici. Na tebe navaljuju i drugi. Uspaničiš se. Stiven Makgrat ti stavlja ruke na ramena. Pokušavaš da se oslobodiš. Izbezumljeno se okrećeš.

U tom trenutku ga hvataš za vrat.

Jesi li se navalio na njega? Da li te je povukao ili si ti njega gurnuo? To ne znaš. Da li je neko od vas dvojice skliznuo s pločnika? Da li je kriv led? Nebrojeno puta će ti sevnuti pitanja o tom trenutku, ali odgovori ti nikad neće biti jasni.

Bilo kako bilo, obojica padate.

Obema rukama ga i dalje držiš za vrat. Za grlo. Ne puštaš.

Padate s treskom. Stiven Makgrat potiljkom udara o ivičnjak. Začuje se zvuk, grozno pakleno krckanje, nešto mokro i vrlo šuplje, ni nalik ičemu što si dotad čuo.

Taj zvuk označava kraj života.

Uvek ćeš ga pamtit. Taj grozni zvuk. Nikad te neće napustiti.

Sve staje. Zuriš dole. Oči Stivena Makgrata su otvorene i nepomične. Tebi je, ipak, već jasno. Znaš po tome kako mu je telo odjednom omlitavelo. Znaš po onom groznom paklenom krckanju.

Svi se okupljaju oko vas. Ti se ne mičeš. Veoma dugo se ne mičeš.

Zatim se sve brzo odvija. Stiže obezbeđenje kampusa. Pa policija. Ispričaš im šta se dogodilo. Roditelji ti angažuju neku napaljenu advokaticu iz Njujorka. Ona ti kaže da izjaviš da je bilo u samoodbrani. To i činiš.

A stalno čuješ onaj grozni zvuk.

Tužilac te ismeva. Dame i gospodo porotnici, kaže on, osumnjičeni se slučajno okliznuo sa šakama stegnutim oko vrata Stivena Makgrata? Zar zaista očekuje da poverujemo u to?

Suđenje se ne kreće u dobrom pravcu.

Tebi ništa nije važno. Nekad si vodio računa o ocenama i sportu. Kako je to jadno. Drugovima, devojkama, dominaciji u čoporu, zabavama, napredovanju, o svemu tome sličnom. Sve je to dim. Njihovo mesto je zauzeo grozni zvuk lobanje koja puca na kamenu.

Na suđenju čuješ kako roditelji plaču, da, ali to su lica Sonje i Klarka Makgrata, žrtvinih roditelja. To će te proganjati. Tokom postupka Sonja Makgrat te šiba pogledom. Izaziva te da je pogledaš u oči.

Nisi u stanju.

Trudiš se da čuješ kako porota objavljuje svoj stav, ali ti oni drugi zvuci smetaju. Ti zvuci nikad ne prestaju, nikad ne jenjavaju, čak i kada te sudija pogleda i donese osudu. Novinari su načuljili uši. Neće te poslati u neki zatvor za bele mekušce nalik kantri klubu. Nikako sada. Nikako usred izborne godine.

Majka ti pada u nesvest. Otac se trudi da ostane jak. Sestra istrčava iz sudnice. Brat Berni stoji skamenjen.

Stavljaju ti lisice i odvođe te. Zbog vaspitanja koje si dobio slabo si pripremljen za ono što te čeka. Gledao si na televiziji i čuo si sve one priče o zatvorskim silovanjima. Do toga ne dolazi – nema seksualnih napada – ali tokom prve nedelje neko te ispesniči. Činiš grešku što identifikuješ napadača. Dobiješ duplo više batina pa tri nedelje provodiš u ambulanti. Godinama kasnije još će ti se katkad pojaviti krv u mokraći, uspomena na udarac u bubreg.

U stalnom strahu si. Kada se vratiš među zatvorenike, shvataš da ćeš preživeti jedino ako pristupiš čudnom ogranku Arijevske nacije. Oni nemaju velike ideje ni grandiozne vizije kakva bi Amerika trebalo da bude. Oni jednostavno samo vole da mrze.

Šest meseci otkad si zatvoren otac ti umire od srčanog udara. Znaš da si ti za to kriv. Želiš da plačeš, ali ne možeš.

Provodiš četiri godine u zatvoru. Četiri godine – isto koliko većina studenata provede na koledžu. Bliži ti se dvadeset peti rođendan. Kažu da si se promenio, ali ti nisi uveren u to.

Kada izađeš, koračaš oprezno. Kao da tlo ispod nogu može da ti se izmakne. Kao da svakog trenu zemlja može jednostavno da te proguta.

U izvesnoj meri uvek ćeš hodati tako.

Na kapiji te čeka brat Berni. Berni samo što se oženio. Njegova žena Marša je trudna, čeka njihovo prvo dete. On te grli. Gotovo osećaš kako s tebe spadaju poslednje četiri godine. Brat se šali. Smeješ se, zaista se smeješ, prvi put posle toliko vremena.

Nisi bio u pravu – život ti se nije završio one hladne noći u Amherstu. Brat će ti pomoći da se uravnotežiš. Čak ćeš vremenom upoznati i prelepu ženu. Ime joj je Olivija. Ona će te neizmerno usrećiti.

Oženićeš se njom.

Jednoga dana – devet godina pošto si izašao na tu kapiju – saznaćeš da ti je lepa žena trudna. Rešavate da kupite telefone sa fotografskim aparatom kako biste stalno bili jedno s drugim u vezi. Na poslu si i taj telefon zvoni.

Ime ti je Met Hanter. Telefon zvoni drugi put. Tada se javiš...

DEVET GODINA KASNIJE

PRVO POGLAVLJE

RINO U NEVADI

18. APRIL

ZVONO NA VRATIMA TRGNU Kimi Dejl iz dremeža bez snova. Ona se pokrenu u krevetu, zaječa, proveri digitalni sat na noćnom stočiću.

Bilo je 11.47.

Iako je skoro podne, u prikolici je bilo mračno kao usred noći. Kimi je tako volela. Radila je noću i san joj je bio lak. Još u danima kad je bila na naslovnim stranama kad je bila u Vegasu, godinama je isprobavala zastore, venecijanere, zavese, žaluzine, poveze preko očiju, dok nije došla do kombinacije koja je ono sunce Nevade što žeže zaista sprečila da joj ometa san. Zrake u Rinu nisu bile tako neumoljive, ali su i one uspevale da nađu i probiju i najtanju pukotinu.

Kimi se uspravi u širokom bračnom krevetu. Televizor, nepoznat model koji je kupila polovan u motelu gde su rešili da se ponove, bio je uključen, potpuno utišanog tona. Slike na njemu su sablasno lebdele u nekom dalekom svetu. Trenutno je spavala sama, ali to stanje se stalno menjalo. Ponekad je svaki posetilac, svaki mogući partner, u taj krevet unosio nadu, donosio optimizam da bi on mogao da bude „onaj“, ali optimizam za koji je Kimi naknadno shvatala da se graniči sa obmanom.

Više nije gajila takve nade.

Polako ustade. Pri pokretu je zboleo otok na grudima od najnovije plastične operacije. To joj je već treći takav zahvat, a više nije bila klinka. Nije želela tome da se podvrgne, ali je Čali, koji je smatrao da ima oko za to, navaljivao. Bakšiš joj je bio sve tanji. Publika joj se proređivala. Zato je pristala. Međutim, koža na grudima joj je bila prezategnuta još od prošle operacije. Kad Kimi legne na leđa, te prokletinje popadaju sa strana i liče na riblje oči.

Ponovo se oglasi zvono na vratima.

Kimi pogleda u svoje noge nalik abonosovini. Imala je trideset pet godina, nikada nije radala, ali su joj vene rasle kao tovljeni crvi. Previše godina provedenih na nogama. Čali će hteti i njih da sredi. Bila je i dalje u formi, još je imala prilično dobru figuru i sjajno dupe, ali hej, trideset pet nije baš kao osamnaest. Bilo je tu i nešto celulita. I one vene. Kao prokleta mapa reljefa.

Nabi cigaretu u usta. Šibice su bile reklama njenog trenutnog radnog mesta, striptiz bara *Vredni dabar*. Nekada je bila glavna u Vegasu, pod umetničkim imenom Crna Magija. Nije žalila za tim danima. Nije žalila, uistinu, ni za kojim danima.

Kimi Dejl nabaci kućnu haljinu i otvori vrata spavaće sobe. U prednjoj prostoriji nije držala one štitnike za sunce. Blesak je zaslepi. Zaklonila je oči i zatrepkala. Nije imala mnogo posećilaca – mušterije nikad nije dovodila kući – pa je pretpostavila da su verovatno Jehovini svedoci. Za razliku od gotovo svih ostalih u slobodnom svetu, Kimi nije smetalo što povremeno dolaze. Uvek bi pustila u kuću te religiozno obuzete i pažljivo ih slušala, zavideći im što su našli nešto, žaleći što i sama ne može da padne na te gluposti. Kao i u životu, s muškarcima, nadala se da će i svaki taj sledeći biti drugačiji, da će uspeti da je ubedi, pa će i ona moći da se uključi u to.

Otvorila je vrata ne upitavši ko je.

„Jeste li vi Kimi Dejl?“

Devojka na vratima je bila mlada. Osamnaest, dvadeset godina, tu negde. Ne, nije Jehovin svedok. Nije se smeškala onako

kao ispranog mozga. Na sekund se Kimi upita da nije neka Čalijeva regrutkinja, ali nije tako delovala. Devojka nije bila ni ružna, ali nije bila za Čalija. Čali je voleo meso i sjaj.

„Ko si ti?“, upita Kimi.

„Nije važno.“

„Molim?“

Devojka spusti pogled i ugrize se za donju usnu. Kimi uoči nešto što je odnekud prepoznala u njenom stavu, od čega je začnu u grudima.

Devojka reče: „Znali ste moju majku.“

Kimi je petljala s cigaretom. „Znam mnoge majke.“

„Moja majka“, reče devojka, „bila je Kendas Poter.“

Kimi se trže kad ona izgovori to ime. Bilo je preko trideset stepeni, ali ona uvi kućnu haljinu oko sebe.

„Mogu li da uđem?“

Da li je Kimi rekla da? To ne bi znala. Odmakla se u stranu pa je devojka ušla.

„Kendas Poter je bila moja majka. Dala me je na usvajanje onog dana kada sam se rodila.“

Kimi se trudila da ostane pribrana. Zatvorila je vrata prikolice. „Hoćeš nešto da popiješ?“

„Ne, hvala.“

Dve žene se pogledaše. Kimi prekrsti ruke.

„Nije mi jasno šta tražiš ovde“, reče.

Devojka poče da govori kao da je uvežbala tekst. „Pre dve godine saznala sam da sam usvojena. Volim usvojitelsku porodicu, pa neću da pomislite nešto pogrešno. Imam dve sestre i divne roditelje. Svi su dobri prema meni. Nije reč o njima. Samo... kad otkrijete nešto ovako, osetite potrebu da saznate sve.“

Kimi klimnu glavom, mada nije bila sigurna zbog čega.

„Zato sam krenula da kopam za obaveštenjima. Nije mi bilo lako. Mada postoje grupe koje pomažu usvojenoj deci da pronađu biološke roditelje.“

Kimi izvadi cigaretu iz usta. Ruka joj je drhtala. „Ali onda znaš da je Šećerna* – mislim, tvoja majka – Kendas...“

„... umrla. Da, znam. Ubijena je. Saznala sam prošle nedelje.“

Kimi klecnuše kolena. Sede. Uspomene navališe i zaboše. Kendas Potter. Po klubovima poznata kao „Šećerlema“.**

„Šta hoćeš od mene?“, upita Kimi.

„Razgovarala sam sa detektivom koji je vodio istragu o njenom ubistvu. Zove se Maks Darou. Sećate li ga se?“

O, da, sećala se starog dobrog Maksa. Znala ga je i pre ovog ubistva. U početku, detektiv Maks Darou jedva da se uneo u slučaj. Pričao je o prioritetima. Mrtva striptizeta bez porodice. Još jedan uveli kaktus u divljini, toliko je Šećerna značila detektivu. Kimi se umešala, usluga za uslugu. Na tome svet počiva.

„Da“, reče Kimi, „sećam ga se.“

„Sada je u penziji. Kaže da znaju ko ju je ubio, ali ne znaju gde je.“

Kimi oseti da joj naviru suze. „Bilo je to davno.“

„Vi i moja mama ste bile prijateljice?“

Kimi nekako uspe da klimne glavom. Naravno, svega se dobro sećala. Šećerna joj je bila više od prijateljice. U ovom životu ne naiđete na mnogo ljudi na koje možete zaista da računate. Šećerna je bila jedna od tih – možda jedina otkad joj je mama umrla kad je imala dvanaest godina. Bile su nerazdvojne, Kimi i ta belkinja, ponekad sebe nazivajući, barem profesionalno, Pik i Sejers, po onom starom filmu *Brajanova pesma*. I, kao u filmu, gde umire belac, u životu umre bela prijateljica.

„Je li bila prostitutka?“, upita devojka.

Kimi zavrte glavom pa izreče laž koja je zvučala kao istina. „Nikako.“

„Ali svlačila se.“

Kimi ništa ne reče.

„Ne osuđujem je.“

* Engl.: Candy, slatkiš od šećera. (Prim. prev.)

** Engl.: Candi cane, šećerna luša, šećerlema. (Prim. prev.)

„Šta onda hoćeš?“

„Hoću da znam nešto o majci.“

„Više nije važno.“

„Meni jeste.“

Kimi se priseti kako je čula vest. Bila je na gostovanju u blizini Taha, izvodila je ublaženu verziju nastupa za podnevne goste, najveću grupu gubitnika u istoriji ljudske vrste, muškarce s blatom na čizmama i rupama u srcima koje su bivale još veće kada bi zurili u nagu ženu. Nije videla Kendas tri dana zaredom. Doduše, bila je na putu. Upravo tamo, na toj bini, slučajno je čula šaputanja. Shvatila je da se nešto loše dogodilo. Samo se nadala da nema veze sa Šećernom.

Ali imalo je.

„Majka ti je živela teško“, reče Kimi.

Devojka je sedela kao opčinjena.

„Znaš, Šećerna je mislila da ćemo se izvući. Prvo je računala na nekog od onih ljudi koji dolaze u bar. Da će nas otkriti i odvesti, ali to je koješta. Neke od devojaka su to isprobale. Nikad nije upalilo. Tipovi hoće fantaziju, neće tebe. Majka ti je to vrlo brzo shvatila. Bila je sanjar, ali sa ciljem.“

Kimi učuta, misli joj odlutaše.

„I?“, podstaknu je devojka.

„I onda ju je taj skot zgnječio kao da je buba.“

Devojka se promeškolji na stolici. „Detektiv Darou mi je rekao da se on zove Klajd Rangor?“

Kimi klimnu glavom.

„Pominjao je i neku ženu po imenu Ema Lemaj? Ona mu je bila partner?“

„Donekle, da. Ali ne znam detalje.“

Kimi nije zaplakala kada je čula vest. To je prevazišla. Međutim, istupila je. Rizikovala je sve kada je onom prokletom Darouu ispričala šta zna.

Stvar je u tome da u ovom životu nemaš mnogo prilike da svedočiš. Ipak, Kimi ne bi izdala Šećernu, čak ni tada, čak i kada

je bilo prekasno da joj pomogne. Zato što je sa Šećerninom smrću, umro i najbolji deo Kimi.

Zato je razgovarala sa pandurima, naročito sa Maksom Darouom. Ko god je to uradio – i da, bila je ubeđena da su Klajd i Ema – mogao bi da povredi ili ubije i nju, ali nije ustuknula.

Na kraju se Klajd i Ema nisu ni suočili s njom. Pobegli su.

To je bilo pre deset godina.

Devojka upita: „Da li ste znali za mene?“

Kimi polako zaklima glavom. „Pričala mi je tvoja majka – samo jednom. Suviše ju je bolelo da o tome govori. Moraš razumeti. Šećerna je bila premlada kada se to dogodilo. Imala je petnaest-šesnaest godina. Odneli su te čim si iskočila. Nije znala ni da li si dečko ili devojčica.“

Zgusnu se teška tišina. Kimi požele da devojka ode.

„Šta mislite šta je bilo s njim? Mislím, sa Klajdom Rangorom?“

„Verovatno je umro“, reče Kimi, mada u to nije verovala. Bubašvabe kakav je Klajd ne umiru. Samo se ukopaju dok ne napadnu ponovo.

„Hoću da ga nađem“, reče devojka.

Kimi uperi pogled u nju.

„Hoću da nađem ubicu svoje majke i privedem ga pravdi. Nisam bogata, ali imam nešto novca.“

Obe se učutaše na tren. Vazduh je bio težak i lepljiv. Kimi je smišljala kako da se izrazi.

„Mogu li nešto da ti kažem?“, poče.

„Naravno.“

„Tvoja majka je pokušala da se usprotivi.“

„Čemu?“

Kimi nastavi. „Većina devojaka se preda. Znaš? Tvoja majka se nikada nije predala. Nije se savila. Maštala je. Ali nije mogla i da pobedi.“

„Ne razumem.“

„Dete, jesi li ti srećna?“

„Jesam.“

„Još si u školi?“

„Krećem na koledž.“

„Koledž“, reče Kimi sanjalački. Pa izgovori: „Ti.“

„Šta ja?“

„Vidiš, ti si pobeda tvoje majke.“

Devojka ništa ne reče.

„Šećerna – tvoja majka – ne bi volela da se mešaš u ovo. Razumeš li?“

„Mislím da razumem.“

„Čekaj čas.“ Kimi otvori jednu fioku. Naravno, bila je tamo. Nikad je nije vadila, ali je slika bila tamo, na samom vrhu. Ona i Šećerna smeše se svetlu. Pik i Sejers. Kimi se zagleda u svoj lik i shvati da je mlada devojka koju su zvali Crna Magija stranac, da je Klajd Rangor mogao i njeno telo da upljeska u zaborav.

„Uzmi ovo“, reče.

Devojka prihvati fotografiju kao da je od porcelana.

„Bila je lepa“, prošaputa.

„Veoma.“

„Deluje srećno.“

„Nije bila srećna. Ali danas bi bila.“

Devojka podiže bradu. „Ne znam mogu li da ostanem po strani.“

Onda je, pomisli Kimi, moguće da si sličnija majci nego što možeš pretpostaviti.

Zatim se zagriše, obećашe jedna drugoj da će se čuti. Kada je devojka otišla, Kimi se obuče. Odvezla se do cvećare i zatražila tuce lala. Šećerna je najviše volela lale. Kimi se uputila na četvorosatno putovanje do groblja i klekla uz drugaričin grob. Oko nje nije bilo nikoga. Očistila je majušni nadgrobni spomenik. Sama je platila i parcelu i taj spomenik. Nije sirotinjsko groblje za Šećernu.

„Danas mi je došla tvoja ćerka“, izgovori glasno.

Dunu lagan povetarac. Kimi zatvori oči i oslušnu. Učini joj se da čuje Šećernin glas, tako dugo nem, kako je moli da joj pazi na ćerku.

I tamo, pod vrelim suncem Nevade koje joj je peklo kožu, Kimi obeća da će paziti.

DRUGO POGLAVLJE

IRVINGTON U NJU DŽERZIJU
20. JUN

„TELEFON S APARATOM“, promrsi Met Hanter vrteći glavom. Podigao je pogled kao da traži božije providenje, ali je ugledao samo ogromnu pivsku bocu.

Ta boca je poznat prizor koji bi Met ugledao svaki put kad izađe iz propale dvojne kuće s oljuštenom fasadom. Sa vrhom na visini od pedeset metara, čuvena boca je dominirala nebom. Pabstov *Blu ribbon* nekad je ovde imao pivaru, ali su je napustili 1985. Pre mnogo godina ta boca je bila veličanstven vodotoranj, sa bakarisanim čeličnim pločama, blistavim emajlom i zlatnim zapušačem. Noću bi ga reflektori osvetljavali tako da su stanovnici Džerzija mogli da ga vide kilometrima unaokolo.

Samo, više nije bilo tako. Sada je boja boce postala mrka kao kod pravih pivskih flaša, ali to je u stvari bila rđa. Etiketa s boce je odavno nestala. Za njom se onaj nekada napredan kraj ne baš raspao, ali je lagano počeo da propada. Već dvadeset godina niko nije radio u pivari. Sudeći po njenim propalim ostacima, reklo bi se i duže.

Met se zaustavi na gornjem stepeniku njihovog trema. Olivija, ljubav njegovog života, nije zastala. U ruci su joj zveckali ključevi automobila.

„Možda ipak ne bi trebalo“, pokušao je.